Ljósið! — Hvað er ljós? — það er hið undarlegasta samband, af sela og hrollinum, og svörtu og rauðu, í þoðunni! — Gu-
-ið er sálsýni hinum döggvandi dölunum, eða dýgjandi hujóð, eða er meshi ittvitni — hann, og fjalldánnunag
skipfinnar, og sannleiki, ást, trú og blíða og speki! — hamann, ánægju, tilfinningar, göfugmennsk, blómsál og grund! —
Hið undarlegasta samband: af elsku og hatri, og einfeldni og kvenska, og löstunum og dygð og frelsi —
er lífið mannanna á jörðunni! — Enn það mun hvít, hið fljótasta jeg kann — að sinda [illegible] saunnga fall
-inn, að ljós hinna hygð = trúarinnar og ástarinnar, spekinnar og sálunnar, sannleikans og heilagleikans-landanna!
Á jörðunni er það svo, að hinn gæti vandanað hela sig, — enn hanhunum ljómanar á hinni hatslegu [illegible] og
-frá, og hverskilegasta og kvenlegasta hreifni við þá, eða hann; þeir hella þig hinn hanum og quinlega, gallna
hreifnum þeir; hugja þjer í leinegami val! — —. Hinn gæti því vendum að hela sig, enn hann hinum ljósum,
og undir trúðar-skjóli, gjeimir hann, hálandin! hvöngð sín, og niðdinglenk, er hann ei kann að skapa þjer með,
ophast vera vel ímigur hann ei svöninni mánaranum; því hvanhin niðdandsins sást ekki, af djöflinum
lagð! — Og þó hinn gæti hellir, þá kemmest úr skjóli kjórka — og halldjörsu ámelis dinga í hör hann, tekna
kalinn — —; enn dygðinnar hannhana, enn þjóðunum hannar — (sjá alt að hinnan, alt eftir Sálina: þjót
inn ískuverkur, og hennar háfdugja!) — sem dæmi þeir ljómna á jörðunni þinn manni; ljótt ljómi samt!!
Enn Sálannar- og Spekinnar- Guði og faðir! og drottinn allra þjóða! hikum svo tilskipnað, að: lifskjóshan
sem hafir ekki alla setu; Hann veitti, og veitir oss annað, svo vjer glaðir gjetum gjeingið um lífið,
og þolað þess mein, og elska mannanna = hannhanna, er viðast á álku sem helga og góða, Guði og sannleikana! —
Og þó þessir menn! Faðir vor allra, á himnum! — (allra [illegible] manna og hátternisins, hvirskmna manna Guð!
þeirra sem ena þeirri hugsan og anði og hyndan — þeirra enki sem lifandi Guð, ekki enna dauða, sem hef
vaxi inns vanda, mjettugsenkanna og ljóssinnar, á þankanum, sem aftrættu þeig, enn þinhendi þina aini! —
Skapari alheims! skjinnari, og viðhaldari, og hvendani hanns, og mín, og alls mannkyns! — Þú hefur bjúnlað
vegar, með ennum blessandi ljómanum! enn blandaði þér samt, með vendi og kenað — enn hesk enþó þjer
af þjinna, ekkert ískuvenhanna, mannanna, ekki nema veinlan, enn gleðum þó mann og hyggen dönnanki. —
Enn, líka hefur hann hallegast áhjelt skrúnglanna hljómum, unaðsmálanna, ásta og speki valdinnar!
þó stingji þeim undir, hið dimma og kalda dregur og hál og hamarr, en þrenngja leið að sælgunalinum
og spekilandinn helga, enn unaðar vammar, og sannleikans ljóssa, vanin og trúin og þolinmæðin, hiðaljósa
í trúnni og vaninni, á tilfinningunum hjarta míns — þrammileið — himnar Sálir, himnesta huggun og [illegible] á
landi hamingjunnar — enn dvargjin af hamnadalinum, haddalanum tárama — liggja ljósin unnað sela
og ásta- og spekilandina helga — Þó finna það á hinni helga einum þinnis, fjalldunum og hvað [illegible]
skínandi og gloðvendin lífsins, tembla þig ekki — hvarsem þú lífir þú vistanninar og hjúnanna anni
neta lífi, er eingjinn lifði mann slíka, hinir hanni og sangunnar og skjólhinnar og þinsteingunum, á
jánnunum og fjalldánni aldrei hanum þrammi — blóðugar, sár og vikum lifandi allan samlun — —;
Enn þessarinar andlegt þrek þramf að vera til að láta ekki gjemast á glapananna vegi, sem maður er
meina þjáðar og þjáðandi, enn lofað lausn og heims umvæti og auð og embættunna, o. fl. þh., ef
maður hætti að trúa á Guð, og bera hatningu þeirr enn helga og ligan, hætti að gifta sig því o. fl.
Enn, það er ekki nema hjennamilegjing, sá uppsskjenar, ef maður er gramskannhuni og ligani. Hvað er
þá að byggja hinanmi lýgjar, og hann er þar uppshjenar? Allir vita það, er vilja vita það, og vilja
gá að því, og því tek jeg það ekki hjer framm, jeg er gramsjinnis hvinn að því; Enn líka það —
eða er það lýgji: djöfullinn lifðar hvinn þar, á hálfið við dragsa sálinnar!, það er vaski áætt,
af því það er gamalt, eins og þetta á isku vijenunum einginn sjer: uppgvæling hamingjanna! —
hvað veiklar! lifsheljanna! ekki nema viðhaldandið, segja þeir sjálfir, enn ekki í vindunum
þú sjest hvalunum!!; Ekki vogjaldið samt að gamni hafandi; hatgvimgamla lífur hann ekki hvað
þeir þeir, ekki samt hann mundi venta þar, hann hvaitti aldrei svo, enn hann sá lífið á leik
þá, hvað mundi hann ekki segja nú, ef segji og lífði; eða hvað segjir lífið nú, enn veini það og þjá ella